

Den Korrekte Forståelse af Sejr

Bismillahir Rahmanir Raheem

Allah ﷻ siger:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصِدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُفْقَهُنَّهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ﴾

"Sandelig! De vantro bruger deres ejendom for at hindre (folk) i at følge Allahs vej; således vil de fortsætte med at bruge (deres ejendom) men det vil blive noget de fortryder. Derefter vil de blive overvundet; og de vantro vil blive samlet (og smidt) i Helvede." [MOQ al-Anfal 8:36]

Ibn Kathir nævner i sin *tafseer* (forklaring af teksten) at denne *ayah* blev åbenbaret under Badr kampen, specifikt med hensyn til Abu Sufyan ibn Harb. Det berettes, at Abu Sufyan, leverede en tale kort før kampen, hvori han opfordrede Quraish til at give af deres rigdom til krigen, og i særdeleshed til, en gang for alle, for at komme af med Muhammad ﷺ. Han (Ibn Kathir) beretter også fra Ibn 'Abbas, som beretter fra Mujahid, at den blev åbenbaret om Abu Sufyan, idet han gav af sin rigdom for at dræbe Profeten ﷺ. Ad-Dahhak ؓ sagde: "Denne ayah blev åbenbaret om Badr folket, og alle dem, som var i stand til at gøre (hvad denne *ayah* nævner)."

Selve *sabab an-nuzul* (årsag til åbenbaringen) var en specifik hændelse, dvs. ved Badr. Allah ﷻ har informeret os, at *kuffar* vil bruge af deres rigdom for dermed at forhindre folk i at følge Sandhedens Vej, og at de bliver ved med at bruge deres rigdom til dette formål, indtil de bliver ynkelige... de ønsker at udslukke Allahs ﷻ Lys, og få deres ord til at dominere Sandhedens ord, men Allah ﷻ ophøjer Sit lys selvom *kuffar* måtte hade det, og Han ﷻ støtter Sin Deen, og får den til at dominere over alle andre levemåder, og dette er deres ydmygelse i dette liv og straf i Helvedesilden i det Hinsides." [*Tafseer* Ibn Kathir]

Denne ayah kan pålægges over den nuværende realitet, hvor *kuffar* har indledt et korstog imod Islam. Denne *ayah* blev åbenbaret i den velsignede Ramadhan måned, hvor Quraish var i færd med at samle deres styrker og rigdom for at knuse Islam, hvilket kulminerede i den berømte Badr kamp.

I dag forsøger Kufr-magterne at underkue Islam, ved at angribe muslimerne i Afghanistan, Irak, Palæstina, Tjetjenien, Kashmir, og andre dele af den islamiske verden. Og de bruger deres rigdom, ikke kun for at bekæmpe muslimerne fysisk, men også for at kolonisere muslimernes sind, ved at forsøge at fjerne dem fra deres '*aqidah*' (verdensanskuelse), og forvrænge den islamiske kultur.

Ulig Badr kampen, står muslimerne i dag ikke sammen under én ledelse, som implementerer Islam. Lige siden nedlæggelsen af Khilafah (den islamiske stat) har muslimerne derimod været foruden hyrden, skjoldet og beskytteren, som Profeten ﷺ kaldte Allahs ﷻ skygge på jorden.

Al-Tabarani og Al-Bayhaqi rapporterede, at Sendebudet ﷺ sagde:

"Sultanen er intet andet end Allahs skygge og (spyd?) på jorden." [Sunan al-Bayhaqi]

Uden denne Sultan, Imam eller Khalifah, er vi udsat for angreb fra alle sider uden at vi har en ledelse til at beskytte vores liv, ejendom og værdighed. Det er derfor af afgørende vigtighed, at vi forstår konceptet om, at *nasr* (sejr) er fra Allah ﷻ, på den korrekte måde. Ved at kigge på deres udtalelser og handlinger, kan man se, at nogle muslimer misforstår dette koncept.

Nogle finder det svært at tro, Allah ﷻ kan give os sejr, når vi drukner i et hav af problemer og *kuffars* skib virker så mægtigt. De anser Kufrs overhoveder, såsom Amerika og dens moderne Ahzab (Alliance eller

Koalition), for at være for stærke økonomisk, militært og politisk set, til at muslimerne kan overvinde dem. De bliver fortryllet af edderkoppens hus og kan ikke se husets svage struktur. Det har ført til at man lider nederlag overfor det nuværende angreb, og det har resulteret i deres inaktivitet og manglende indsats for at befri Ummah fra verdens Fara'o (Fir'awn), og oprejse sig for at genetablere Khilafah. En nederlagsmentalitet vil aldrig indtræde den trofaste Muslims hjerte, som ved, at Allah ﷻ vil give sejr.

En anden misforståelse folk erhverver sig er der hvor man sammenblander selve *'aqidah* (verdensanskuelsen) og *ahkam shar'iyah* (de islamiske love). De mener at Allah ﷻ vil give os sejr, men de sætter deres lid til dette, uden at påtage sig de handlinger, Allah ﷻ har beordret os til at udføre. Denne fejlagtige forståelse fører til at folk forbliver inaktive, i stedet for at ændre situationen omkring dem, og den efterlader dem tilfredse med at vente på den kommende sejr; den eneste handling de ofte kalder til, er blot at lave Du'a til Allah ﷻ og søge hjælp fra Ham ﷻ. Denne syge holdning er en korruption af den islamiske mentalitet, og det kan føre til at muslimerne bliver fatalistiske (se artiklen om fatalisme), og forsømmer deres *Fara'id* (pligter).

For at demonstrere dette kan vi tage et kig på overbevisningen om, at *rizq* (forsyning) er fra Allah ﷻ. Vi er overbeviste om, at Allah ﷻ er *Ar-Raaziq* (Forsyner), men når det gælder vores handlinger skal vi følge Hans ﷻ påbud og forbud, ellers overtræder vi Qur'anen som Han ﷻ åbenbarede til os som en *furqan* (sondring), og vi ville absolut være syndige.

Det blev berettet, at 'Umar ibn Al-Khattab ؓ passerede nogle folk, der var kendt som læsere af Qur'anen. Han så dem sidde med sænkede hoveder, og spurgte hvem de var. Han blev fortalt: "Det er dem, der sætter deres lid til Allah ﷻ." 'Umar ؓ svarede: "Nej, det er 'nassere', som æder folks ejendom. Skal jeg beskrive, hvem der virkelig sætter sin lid til Allah ﷻ?" Manden svarede bekræftende, så 'Umar sagde: "Det er en person, som lægger frøet i jorden, og sætter sin lid til sin Herre, Den Almægtige, Den Ophøjede."

'Umar ibn Al-Khattab ؓ, som Shaytan var bange for, forklarede hvordan det at sætte sin lid til Allah ﷻ, ikke vil sige at forlade ens pligter, og ikke arbejde for at opnå det man er ansvarlig for. Den muslimske mand er påbudt af Allah ﷻ, at tjene til sit levebrød, for at forsørge sig selv og sin familie, selvom han har den permanente opfattelse om, at mængden af indsats ikke er lig med samme mængde af *rizq*. Altså er der forskel på *'aqidah* emnerne, og det at overholde *ahkam shar'iyah*. Muhammad ﷺ trykkede engang Sa'd ibn Mu'adh's ؓ hånd og lagde mærke til, at hans hænder var ru. Da Profeten ﷺ spurgte om det, så sagde Sa'd: "Jeg graver med en skovl, for at forsørge min familie." Profeten ﷺ kyssede Sa'ds hænder og sagde:

"(Dette er) to hænder, som Den Almægtige elsker."

Profeten ﷺ sagde:

"Ingen vil nogen sinde spise noget mad, som er bedre end det, hans egne hænder har tjent."

Som muslimer ved vi at *ajal* (levetid) kun kan fastlægges af Allah ﷻ. Som Han ﷻ sagde:

﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُّجَلًّا﴾

"Og ingen vil dø uden Allahs tilladelse; på et fastsat tidspunkt." [MOQ Aal 'Imran 3:145]

Skønt vores død ikke kan afværges, skal vores viden om dette faktum ikke føre os til at forlade enhver kur til sygdomme, eller andre ting fra realiteten. Derimod søger vi kuren til sygdomme, for at imødekomme beretningen:

"For enhver sygdom er der en kur. Så søg kuren."

Desværre kan vi se modsigelser i dem der begrænser sig til Du'a, når det drejer sig om at løse de store problemer, Ummah står overfor, ligesom bombardementet af de uskyldige muslimer i Afghanistan og Irak.

De vil ikke begrænse sig til at lave Du'a, når det drejer sig om at søge deres *rizq* (forsyning); derimod ser vi dem studere, arbejde og stræbe for at opnå den. Vi ville heller ikke se dem efterlade deres ejendom uden opsyn og deres hjem usikre, skønt de har den holdning at Allah ﷻ er *Ar-Raaqiziq* (Den som forsyner).

Når de er syge, så ser vi dem tage til lægen og tage medicin. Hvordan kan det så være, når Allah ﷻ har beordret os til at motivere magtens folk, såsom hærene i den Islamiske verden, til at påtage sig deres pligt, at forvise aggressoren og knuse korsridderne, at de forbliver inaktive, bedende om, at Mahdi skal komme eller at sejren skal gives? Hvordan kan det være at de er tavse, når Allah ﷻ har beordret os til at påtage os den intellektuelle og politiske kamp, for at fjerne de korrupte regenter i den islamiske verden, og erstatte dem med en Khalifah? Som var vi en fjer i vinden uden ansvar!

Vi skal forstå at sejr udelukkende gives af Allah ﷻ, ligesom *rizq* udelukkende gives af Ham ﷻ, skønt vi ikke er blevet efterladt på denne jord uden en Shari'ah, vandrende formålsløst. Derimod åbenbarede Han ﷻ Qur'anen i Ramadhan måneden, som en retledning til folk med klare beviser for denne retledning, for at vi skal adoptere den.

De to ekstremer, nederlagsmentalitet og fatalisme, var både ukorrekte, og eksisterede ikke hos Sahabah ﷺ. muslimerne i Badr kampen, som i alle de andre kampe, forstod at Allah ﷻ er den der giver sejr, selv om de var i undertal; så de blev ikke overvundet af den besværlige virkelighed omkring dem, derimod vidste de, at de var betroet med forpligtelsen om at yde deres yderste for at besejre fjenden. Eksemplet ved Badr er tilstrækkeligt for at demonstrere dette.

Den 8. dag i Ramadhan, i det andet år efter Hijrah, drog Allahs Sendebud ﷺ ud med tre hundrede og fem af sine ledsagere, hvoraf halvfjerds red på kameler - 'Amr ibn Umm Maktum var udpeget til at lede bønnen, mens Abu Lubabah havde fået kommandoen over Madinah. De red i skift på kamelerne, i retning af en karavane som blev ført an af Abu Sufyan. Som de marcherede videre så søgte de oplysninger om karavanen, indtil de nåede *Dafran* dalen hvor de slog sig ned, og nyheden nåede dem, at Quraish var draget ud af Makkah for at beskytte deres karavane. Hele affæren antog nu andre proportioner for det var ikke længere et simpelt angreb på en karavane, nu var det pludselig et spørgsmål om at angribe Quraish eller ej. Så Allahs Sendebud ﷻ konsulterede muslimerne. Abu Bakr ﷺ og 'Umar ﷺ udtrykte deres holdninger hvorefter Al-Miqdad ibn 'Amr ﷺ rejste sig og sagde, "Åh Allahs Sendebud! Gå hvor end Allah siger, for vi er med dig og vi vil ikke sige, som Bani Israeel sagde til Musa: 'Gå Du og din Herre og kæmp, vi bliver her', men gå du og din Herre og kæmp, og vi vil kæmpe med dig."

"Rådgiv mig, åh folk!", hvormed han ﷻ mente Ansar, der havde givet ham lydighedslofte ved Al-'Aqabah. De havde sværget at beskytte ham som de beskyttede deres kvinder og børn, med den betingelse at de ikke var ansvarlige for at kæmpe med ham udenfor Madinah. Da Ansar indså at han mente dem, så sagde Sa'd ibn Muadh ﷺ, som holdte deres banner, "Det ser ud til at du mener os, åh Allahs Sendebud." Han ﷻ sagde, **"Ja."**

Sa'd sagde, "Vi laver *iman* på dig, vi erklærer din sandhed, og vi bevidner, at det du har bragt til os, er Sandheden, og vi har givet dig vores ord og enighed om at høre og adlyde; så gå hvor end du vil, vi er med dig; og ved Ham som sendte dig, hvis du skulle bede os om at krydse dette hav og du hoppede deri, så ville vi hoppe deri med dig, og ingen ville blive tilbage. Vi hader ikke tanken om at møde vores fjende i morgen. Vi er erfarne i krig, og troværdige i kamp. Det kan være Allah vil lade os vise dig noget, som vil gøre dig glad, så tag os med, med Allahs velsignelse."

Allahs Sendebud ﷻ blev meget glad over Sa'ds ord og sagde:

"Fremad med højt humør, for Allah har lovet mig den ene af de to parter, og ved Allah, det er som om jeg nu så fjenden liggende på knæ."

Så avancerede de to parter, og nærmede sig hinanden, fredag morgen på den 17. dag i *Ramadhan*. Allahs Sendebud ﷻ rettede rækkerne, og opildnede muslimerne til kamp. Muslimerne blev opmuntret af Allahs

Sendebuds ﷺ ord og rykkede frem. Kampen brød så voldsomt ud, og hovederne fra Quraish krigerne begyndte at flyve fra deres kroppe, og muslimerne blev stærkere, alt imens de hele tiden gentog ordet 'Ahad! Ahad!' (Den Eneste Ene, Den Eneste Ene!) Mens Allahs Sendebud ﷺ stod i midten af konfrontationen, tog han en håndfuld småsten og kastede dem mod Quraish med ordene, ”**Sikke beskidte ansigter!**”

Derefter beordrede han ﷺ sine ledsagere til at angribe, og de adlød med det samme indtil kampen var ovre, og fjenden var jaget på flugt. Muslimerne var sejrrige, trods det at de var i undertal, tre til en; de nedlagde mange af Quraish' krigere og stammeledere og tog mange flere til fange. Quraish flygtede fra kampbanen og muslimerne vendte tilbage til Madinah, hvormed de havde opnået en virkelig mægtig sejr.

I disse hårde dage er det livsnødvendigt for os at have den mentalitet Sahabah ﷺ havde hvad angår emnet om *nasr* (sejr). Vi skal være overbevist om at Allah ﷻ vil give den, når Han ﷻ ønsker; vi skal ikke blive ødelagte hvis vi ikke ser den, og heller ikke stå stille og vente på den. Vi er nød til at gøre vores yderste i implementeringen af Allahs ﷻ påbud, inklusive dem der omhandler ændring af status quo, og Khilafahs reetablering.

Dette liv er en test, og i vores søgen efter en politisk ændring, vil vi møde alle former for trængsler, ligesom Profeten ﷺ og Sahabah ﷺ mødte.

﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ﴾

”Tror I (virkelig) I vil indtræde Lyksalighedens Haver (Al-Jannah) uden de samme (prøver), som kom til dem der gik bort før jer?” [MOQ Al-Baqarah 2:214]

Allah ﷻ har visselig lovet os Sin ﷻ hjælp og sejr.

﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾

”Vær derfor ikke svage (overfor jeres fjender), eller sorgmodige, for I vil være overlegne (i sejr), hvis I (virkelig) er Mu'mineen.” [MOQ Ale-Imran:139]

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنْصَرُوا لِلَّهِ يَنْصِرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ﴾

”Åh I, som har iman! Hvis I støtter Allah, vil Han støtte jer, og rodfæste jer på jorden.” [MOQ Muhammad:7]

Kilde: www.khilafah.com